

H. a třetí žalované S. R., roz. H. je tudíž již s tohoto hlediska co do důvodu opodstatněna.

Čís. 14177.

Žaloba nahraňuje výpověď (zápůjčky), jen stanoví-li výpověď dobu plnění, nikoliv, má-li se teprve výpovědi zrušiti právní poměr sám.

(Rozh. ze dne 15. února 1935, Rv II 1087/34.)

Žalobkyně ujednala se žalovaným, že vrácení kapitálu 100.000 Kč, který mu odevzdala do opatrování s povinností platiti jí 8% úroky, se může státi jen po předcházející čtvrtletní výpovědi. Žalobou domáhá se na žalovaném vrácení kapitálu. K formálně správné předchozí jeho výpovědi nedošlo. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby maje za to, že výpověď kapitálu byla nahrazena žalobou, od jejíhož podání do vynesení rozsudku uplynulo více než 3 měsíce. **O d v o l a c í s o u d** žalobu pro tentokrát zamítl. **D ů v o d y:** Žalobu nelze pokládat za výpověď. Žaloba může sice nahraditi upomínku, již se dluh stane splatným, není-li platební lhůta nijak určena (§ 1417 obč. zák.), nikdy však nemůže nahraditi ujednanou výpověď, třeba že by od doručení žaloby až do vynesení rozsudku uplynula doba rovnající se ujednané výpovědní lhůtě. Při tom by ovšem bylo lhostejným, zda byla ujednána 3měsíční nebo ¼letní výpověď; žalovaný má na mysli kvartální výpověď, taková by však musela býti výslovně ujednána, což však žalovaný sám ani netvrdí. Žaloba bez předchozí výpovědi jest předčasnou.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Nižší soudy zjišťují, že žalobkyně odevzdala žalobci před více než 6 lety částku 100.000 Kč do opatrování, že žalovaný měl toto její jmění opatrovati, platiti jí 8% úroky a vrátiti částku tu po čtvrtletní výpovědi. Jde především o to, zdali nahradila žaloba výpověď, když od doručení žaloby do vydání rozsudku čtvrtletní lhůta uplynula. Co do doby, kdy mohla býti dána, nebyla mezi stranami ujednána výpověď kvartální, kterou by bylo možné dáti jen na začátku čtvrtletí, tedy bylo jen ujednáno, že od výpovědi do splatnosti mělo uplynouti čtvrt roku; vždyť i žalovaný uvádí výpověď tříměsíční. Od doručení žaloby (3. února 1934) do vydání rozsudku první instance (11. května 1934) doba ta uplynula. Žalobkyně dala částku 100.000 Kč žalovanému do opatrování a měl ji spravovati. V čem správa pro žalobkyni měla záležitosti, tvrzeno nebylo, dle tvrzení obou stran byl povinen platiti jí úroky. Podle toho šlo vlastně o zápůjčku podle § 983 a násl. obč. zák. Žalovaný měl vrátiti částku žalobkyni jemu poskytnutou na čtvrtletní výpověď. Podle toho měla výpověď učiniti pohledávku tu splatnou. Jest rozeznávati dva druhy výpovědi, a to jednak výpověď, kterou se zrušuje nějaký právní poměr, která tedy

tvoří nezbytnou podmínku tohoto zrušení, jednak výpověď, která jen stanoví dobu plnění. Výpověď prvního druhu, která musí žalobě o plnění předcházeti, žaloba nenahrazuje (srov. rozhod. čís. 2492 sb. n. s.). V souzeném případě jde však o výpověď druhého způsobu, kterou žaloba nahrazuje. Tu jest podání žaloby o zaplacení pokládati za výpověď (rozhod. čís. 11268 sb. n. s.) a běží výpovědní lhůta od doručení žaloby. Jestliže se pak zažalovaná pohledávka v částce 100.000 Kč stala splatnou před vydáním rozsudku prvního soudu (§ 406 c. ř. s.), jest žaloba co do ní odůvodněna.

Čís. 14178.

Byla-li prodána věc (motocykl) s výhradou vlastnického práva a kupitel dal žalobci — prodateli — na místo placení zboží odcizené, jest dání to podle § 879 čís. 1 obč. zák. nicotné a nemělo účinku zaplacení, věděl-li prodatel o původu zboží nebo bylo-li proň zboží to podezřelé.

Dání na místě placení je podle § 1414 obč. zák. úplatné jednání, o němž platí předpisy o správě pro vady právní a fysické.

(Rozh. ze dne 15. února 1935, Rv II 37/35.)

Žalobě podle § 37 ex. ř., již se žalobce domáhal vyloučení motorového kola z exekuce, vedené proti dlužníku, jemuž kolo to prodal s výhradou práva vlastnického, p r v ý s o u d vyhověl, o d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného vymáhajícího věřitele rozsudek prvního soudu změnil a žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Žalobou podle § 37 ex. ř. domáhá se žalobce vyloučení zabaveného motocyklu z exekuce, tvrdě, že kradeným zbožím nebyla a nemohla býti zaplacená podle zákona. kupní cena za prodaný jím M. K. motocykl, takže tento je dosud vzhledem k výhradě práva vlastnického jeho majetkem. Kdežto prvý soud vyhověl žalobní žádosti proto, že smlouva týkající se odcizeného zboží příčí se dobrým mravům podle § 879 obč. zák. a tudíž je pro obě strany objektivně již neplatna, zamítl odvolací soud žalobu z toho důvodu, že, i kdyby žalobce věděl, že jde o odcizené věci, není jejich převzetí na zaplacení dluhu ještě činem příčícím se dobrým mravům, kdyžtž rozhodujícím jest jedině pro souzený spor, že výtěžek za tyto odebrané věci žalobce vyúčtoval na zaplacení zbytkové pohledávky. Odvolací soud posoudil věc nesprávně po stránce právní. V souzeném případě bylo koloniální zboží dáno K-em žalobci na místě placení. Věděl-li žalobce o původu tohoto zboží nebo bylo-li zboží alespoň podezřelé (§§ 185, 186, 477 tr. z.), jest dání na místě placení nicotné podle § 879 odst. 1 obč. zák. a nemělo účinek zaplacení kupní ceny. Avšak,